

Τζόσλιν Ντέιβις

Αγγελικό

ΣΚΟΤΑΔΙ

BIBΛΙΟ I

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A BEAUTIFUL DARK
Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγγελικό σκοτάδι**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jocelyn Davies

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jocelyn Davies, 2011

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικόνας εξωφύλλου: Colin Anderson, 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-549-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfofossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Τζόσλιν Ντέιβις

Αγγελικό
ΣΚΟΤΑΔΙ
ΒΙΒΛΙΟ Ι

Μετάφραση:
Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

*Στη γιαγιά μου και στον παππού μου,
Σάντρα και Μαρκ Μέσλερ, που έχουν κρατήσει
μια θέση στο τραπέζι τους για το πρώτο μου μυθιστόρημα*

Συνέβη νύχτα. Ξύπνησα από τον ήχο που έκαναν οι κουρτίνες μου καθώς ανέμιζαν στον αέρα. Άνοιξα τα μάτια μου αλλά δεν είδα τίποτα. Ούτε καν το φως του φεγγαριού. Ούτε καν σκιές.

Και το πρωί, το παράθυρο ήταν κλειστό. Στο πάτωμα, κάτω από το παράθυρο, βρισκόταν ένα φτερό, η μόνη υπενθύμιση ότι είχα ξυπνήσει μέσα στη νύχτα. Μέσα στις σκιές, δεν μπορούσα να καταλάβω αν είχε ξημερώσει – ή αν ήταν σκοτάδι.

1

Ήταν το βράδυ του Σαββάτου προτού ξαναρχίσει το σχολείο μετά την Πρωτοχρονιά. Ήταν επίσης η μέρα των γενεθλίων μου.

Ο αέρας ήταν τραχύς και διαπεραστικός, καθώς στεκόμουν έξω από το *Love the Bean*, το εναλλακτικό καφέ της περιοχής. Το χιόνι από μια πρόσφατη χιονοθύελλα είχε παγώσει από την ψύχρα των επόμενων ημερών, κάνοντας τους δρόμους και τα πεζοδρόμια της πόλης ολισθηρά και επικίνδυνα. Παραλίγο να πέσω τέσσερις φορές καθώς πήγαινα από το αυτοκίνητο προς την εξώπορτα. Ο αέρας θέρριζε το σημείο του σβέρκου μου που ήταν εκτεθειμένο κάτω από το σκούφο μου και σάρωσα με το βλέμμα μου το δρόμο πάνω-κάτω για ίχνη ζωής.

Καλώς ήρθατε στο σαββατόβραδο του Ρίβερ Σπρινγκς, στο Κολοράντο: απόλυτη νέκρα στο κέντρο της πόλης. *Eden's Gate, Big Mouth's Diner, Into the Woods Outdoor Co.*: οι περισσότερες προσόψεις των μαγαζιών ήταν σκοτεινές.

Η Κέισι και ο Νταν με περίμεναν μέσα στο καφέ. Κάθε χρόνο τούς έβαζα να μου υποσχεθούν ότι δε θα μου κάνουν πάρτι και κάθε χρόνο δε με άκουγαν. Είχε γίνει παράδοση. Οπότε απόψε είχα οργανώσει τα πάντα. Θα ξεκινούσαμε με εορταστικά κεκάκια και λάτε, ευγενική χορη-

γία του φίλου μας του Ίαν, ο οποίος δούλευε στο καφέ και μας κερνούσε συνέχεια. Μετά, όταν ο Ίαν θα τέλειωνε τη βάρδιά του, οι τέσσερις μας θα πηγαίναμε να δούμε τη μεταμεσονύκτια παράσταση του *Storm Enemy* στο Cineplex της Κλαρκ Στριτ, γιατί λάτρευα, λάτρευα, *λάτρευα* τις άθλιες ταινίες καταστροφής.

Κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να μη χάσω την ισορροπία μου στο παγωμένο πεζοδρόμιο, έσπρωξα την πόρτα του καφέ.

Για μια στιγμή, νόμιζα πως είχα κάνει λάθος. Εκτός από μερικά παραμυθένια φωτάκια ψείρες που είχαν προστεθεί, ο χώρος ήταν σχεδόν σκοτεινός και εντελώς άδειος.

«Είναι κανείς εδώ;» είπα σχεδόν ψιθυριστά. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου μ' ένα ελαφρύ κουδούνισμα. Διέκρινα έναν χαμηλό, επίμονο ήχο. Ένα απαλό *σας*.

«Εκπληξη!» Η Κέισι πετάχτηκε μπροστά μου πίσω από μια μοβ βελούδινη πολυθρόνα.

«Έλα *τώρα*», μούγκρισα με δραματικό ύφος, προσπαθώντας να το παίξω έκπληκτη, ενώ δεν ήμουν στην πραγματικότητα. Έπρεπε να το περιμένω ότι θα αγνοούσε το σχέδιό μου προκειμένου να περάσει το δικό της.

Με το που δόθηκε το σύνθημα, η μισή σχεδόν δευτέρα λυκείου πετάχτηκε πίσω από διάφορες άλλες βελούδινες πολυθρόνες και αφράτους καναπέδες και πίσω από την μπάρα. Διέκρινα τα άλλα κορίτσια από την ομάδα του σκι, τις φίλες της Κέισι από το συγκρότημα και τους φίλους του Νταν από το στίβο. Το Γυμνάσιο Νόρθγουντ ήταν αρκετά μικρό, ώστε οι περισσότερες από τις παρέες να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους, και προφανώς τα γενέθλιά μου ήταν μια καλή ευκαιρία να μαζευτούν όλοι.

«Χρόνια πολλά!» φώναξαν όλοι μαζί.

«Κείσι!» της είπα χτυπώντας τη με το σκούφο μου. «Μου το είχες υποσχεθεί!»

Σήκωσε τα χέρια της σε ένδειξη παράδοσης.

«Με συγχωρείς. Ξέρεις ότι ποτέ δεν κάνω αυτό που μου λες να κάνω». Γέλασε και κούνησε το κεφάλι της. «Δε μαθαίνεις ποτέ».

Η Κείσι με άρπαξε από το μπράτσο και με οδήγησε προς τους καναπέδες στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Έβλεπα τον Νταν που μας περίμενε με σκανταλιάρικο χαμόγελο, κρατώντας ένα γυαλιστερό κουτί.

«Εντάξει, περίμενε, ξέρω ότι είπες “όχι δώρα”», είπε η Κείσι φωνάζοντας για να ακουστεί πάνω από τη μουσική, καθώς περνούσαμε μέσα από τον κόσμο, «αλλά δεν έχω αυτοέλεγχο».

«Ελπίζω να μην ξόδεψες...»

«Όχι βέβαια. Μην ανησυχείς, μια χαζομάρα είναι».

Όταν φτάσαμε στο τραπέζι, άρχισα να λέω: «Σε μισώ». Ο Νταν όμως με διέκοψε σχεδόν ρίχνοντάς με κάτω με μια αγκαλιά-κεφαλοκλείδωμα.

«Έλα, μη θυμώνεις! Θύμωσες; Μας αγαπάς ακόμη; Γιατί, αν δε μας αγαπάς, το σχέδιό μου να έχω την Κείσι επιτέλους όλη δική μου πέτυχε». Έδωσε μια παιχνιδιάρικη γροθιά στο μπράτσο της Κείσι, η οποία έτριψε εκείνο το σημείο και οι μύες στα μάγουλά της συσπάστηκαν σαν να προσπαθούσε να μη χαμογελάσει.

«Σε παρακαλώ, βλέπεις την αποκάλυψη; Γιατί, μέχρι να τη δεις, θα πάψω να περιμένω να συμβεί». Η Κείσι έσκυψε να πιάσει την αχνιστή κούπα. «Και ακόμα και τότε, είναι διαπραγματεύσιμο».

«Περιμένω ένα καυτό ζόμπι», είπα.

«Ναι. Ή, ας πούμε, τον καυτό επιστήμονα που βρίσκει τη θεραπεία».

«Ή τον καυτό κυβερνητικό πράκτορα στον οποίο έχει ανατεθεί να σε προστατέψει από τον διεθνή τρομοκράτη που σχεδιάζει να αφανίσει τη χώρα με το πρώτο όπλο μαζικής καταστροφής με ιό των ζόμπι».

«Γιατί φέρεις το αντίδοτο του ιού των ζόμπι στο αίμα σου».

«Ακριβώς».

«Είναι υπολειπόμενο γενετικό γνώρισμα».

«Για ποια ταινία μιλάμε;» ρώτησε ο Νταν.

«Τέλος πάντων, Σκάι», είπε η Κέισι, αγνοώντας την ερώτηση του Νταν και υψώνοντας επίσημα την κούπα, «αυτό είναι για σένα». Άνοιξε τη ζακέτα της και διέκρινε τη φευγαλέα λάμψη από ένα μεταλλικό φλασκί. «Τα δεκαεπτά είναι σημαντική χρονιά».

«Θα ήταν σημαντικότερη αν ερχόταν και η αποκάλυψη», μουρμούρισε ο Νταν.

«Μήπως εσείς οι δυο αρχίσατε να πίνετε προτού έρθω;» ρώτησα αστεεινόμενη.

Η Κέισι φορούσε ειδικά για την περίπτωση ένα λουλουδάτο μίνι φόρεμα κάτω από την αγαπημένη της *βίντατζ* κίτρινη ζακέτα, και τα κόκκινα μαλλιά της ήταν χαλαρά πιασμένα στην κορυφή του κεφαλιού της. Φορούσε χοντρό, βαμβακερό καλσόν και μπότες χιονιού που το χειμώνα στο Κολοράντο τις έβλεπες παντού. Ο Νταν φορούσε το μπλε του φούτερ με την κουκούλα, αυτό που δεν έβγαζε ποτέ από πάνω του. Τα ίσια καστανά μαλλιά του έπεφταν στα μάτια του και τα έσπρωχνε συνέχεια προς τα πίσω. Πολύ

απλά, δεν μπορούσα να τους θυμώσω. Ήταν οι καλύτεροί μου φίλοι από το νηπιαγωγείο και είμαστε ακόμη πολύ δεμένοι.

«Εντάξει, το παραδέχομαι», είπα. «Είστε απίθανοι. Το μέρος έχει γίνει απίστευτο».

«Α, της αρέσει!» είπε ο Νταν, σκουντώντας την Κέισι. «Μη μας αρχίσεις τώρα τις γλύκες, Σκάι».

«Το καλό που σου θέλω να έχει γίνει απίστευτο», αναστέναξε η Κέισι. «Μου πήρε δύο ώρες να φτιάξω τους χάρτινους σταλακτίτες και να ξεμπλέξω αυτά τα φωτάκια».

«Είσαι η θεά της μαστοριάς», τη διαβεβαίωσα.

«Μιας και μιλάμε για μαστοριά», είπε ο Νταν, δείχνοντας το δώρο στον καναπέ πίσω του, «ίσως να μη θέλεις να το ακούσεις» – χαμήλωσε τη φωνή του – «αλλά σου πήραμε κάτι». Έκανε πως σκύβει, σαν για να αποφύγει να τον χτυπήσω.

«Πολύ αστείο», είπα. «Το έχεις προβάρει;»

Το δώρο ήταν τυλιγμένο με τσαλακωμένο ασημόχαρτο και με χρυσό μαρκαδόρο με γκλίτερ είχαν γράψει *Χρόνια Πολλά, Σκάι*.

«Το δώρο ήταν εντελώς δική μου ιδέα», είπε η Κέισι.

«Εγώ, όμως, ανέλαβα το περιτύλιγμα», πετάχτηκε ο Νταν.

«Δες και δε θα το καταλάβαινε», είπε η Κέισι στρέφοντας το βλέμμα της προς εμένα. «Αλλά μην το ανοίξεις τώρα. Μπορεί να μην το αντέξει η απεχθανόμενη τις εκπλήξεις καρδιά σου. Κάνε σε όλους μας τη χάρη και άνοιξέ το αργότερα, όταν δε θα πρέπει να περιμένουμε εναγωνίως την αντίδρασή σου. Εντάξει;»

«Εντάξει», απάντησα γελώντας. «Εξάλλου δε θέλω να καταστρέψω αυτό το περίτεχνο περιτύλιγμα».

«Είναι πιο δύσκολο απ' ό,τι φαίνεται», επέμεινε ο Νταν.

«Θέλω να κάνω μια πρόποση. Είναι γνωστό ότι συνήθως δε μου αρέσουν οι εκπλήξεις, αλλά...» Με κοίταξαν με προσμονή. «Η συγκεκριμένη είναι *σούπερ*. Ευχαριστώ».

Η Κέισι ύψωσε την κούπα της.

«Μας αρέσουν αυτά. Μας κάνουν να νιώθουμε μια γλυκιά θαλπωρή. Και ξέρουμε ότι τα γενέθλια σε ζορίζουν». Της έριξα μια αιχμηρή ματιά, την οποία έκανε ότι δεν είδε.

«Να έχουμε πάντα ο ένας τον άλλο». Ο Νταν ύψωσε κι αυτός την κούπα του.

«Στα δεκαεπτά», πρόσθεσε η Κέισι. «Τη χρονιά που όλα γίνονται ξεκάθαρα».

Τσουγκρίσαμε τις κούπες μας, οι οποίες αντήχησαν μέσα στο γεμάτο καφέ σαν να ήμασταν μόνο οι τρεις μας.

Τα φωτάκια έριχναν ολόγυρα μια ζεστή λάμψη και η μουσική ξεχυνόταν δυνατά από τα ηχεία του μαγαζιού. Κι άλλοι είχαν την ιδέα της Κέισι να παραχώσουν φλασκιά στα μπουφάν τους. Η Μάγκι Μέλτζερ, η αρχηγός της γυναικείας ομάδας του σκι, με πότιζε σφηνάκια Jägermeister από το ροζ αλουμινένιο παγούρι της, καθώς η υπόλοιπη ομάδα έστηνε χορό γύρω μας. Ένας άλλος έσπρωξε έναν από τους φίλους του Νταν από το στίβο πάνω μου κι αρχίσαμε κι εμείς να χορεύουμε. Από κάπου που δεν μπορούσα να εντοπίσω ακριβώς, άκουγα τη φωνή της Κέισι να πλανάται στον αέρα: «Για κάποιον που δεν τρελαίνεται για εκπλήξεις, αυτή την έχει πάρει πολύ καλά».

Κάποια στιγμή, άρχισα να νιώθω μια ελαφριά ζάλη, όπως όταν έχεις κολυμπήσει πολύ μακριά από την ακτή και συ-

νειδητοποιείς ξάφνου ότι δεν πατώνεις. Σταμάτησα να πάρω μια ανάσα κι άρχισα να πηγαίνω προς τους καναπέδες μας, τρεκλίζοντας και χρησιμοποιώντας τα χέρια μου για να αποφύγω να πέσω πάνω στα έπιπλα, κολυμπώντας κόντρα στο ρεύμα. Η Κέισι καθόταν δίπλα στον Νταν, έχοντας γείρει το κεφάλι της προς το δικό του και με τα γόνατά τους σχεδόν να αγγίζονται καθώς μιλούσαν.

«Ει, Σκάι!» Γύρισα και είδα τον Ίαν να χαμογελάει, κρατώντας ένα δίσκο με πολύχρωμα κάπκεϊκ. Με την Κέισι μας άρεσε να τον αποκαλούμε τον καλύτερο «ΧΥ» φίλο του Νταν. Είχε περιποιημένα μαλλιά στο χρώμα της άμμου και το πρόσωπό του ήταν ένας χάρτης διάστικτος με φακίδες. Πάντα με χαροποιούσε να βλέπω τον Ίαν. Όχι τόσο όσο ένιωθα πως θα ήθελε αυτός, αλλά και πάλι.

«Είδες, μπορούμε να τηρήσουμε τουλάχιστον ένα μέρος του αρχικού σχεδίου». Ο Ίαν πρόσφερε πρώτα σ' εμένα. «Κερασμένο».

«Πώς και δεν έχεις απολυθεί ακόμη;» ρώτησα καθώς διάλεγα ένα κάπκεϊκ με ροζ γλάσο πασπαλισμένο με πολύχρωμες μπιλίτσες.

«Το μέρος θα διαλυόταν χωρίς εμένα. Είμαι ο σέξι άντρας για όλες τις δουλειές».

«Σκάσε», είπα και τον έσπρωξα μαλακά.

«Αλήθεια». Μου έδωσε μια σκουντιά στον ώμο με τον ώμο του. «Όπως και να 'χει, για σένα θα απολυόμουν». Ακούμπησε το δίσκο στο χαμηλό τραπέζι μπροστά από τον καναπέ όπου κάθονταν η Κέισι και ο Νταν.

Η Κέισι πετάχτηκε σαν ελατήριο.

«Ααα, ζάχαρη», κακάρισε, αρπάζοντας ένα σοκολατένιο κάπκεϊκ με κίτρινο γλάσο.

Ο Ίαν σωριάστηκε δίπλα μου στον καναπέ και του έριξα ένα απορημένο βλέμμα.

«Έχω δεκαπέντε λεπτά διάλειμμα. Λοιπόν», είπε, «εξεπλάγης;»

«Εννοείς παρόλο που όλοι σας αγνοήσατε τη ρητή εντολή μου να μη μου κάνετε έκπληξη; Όπως ακριβώς κάνατε και πέρυσι;»

«Και κάθε χρόνο;» Πήρε ένα σοκολατένιο κάπκεϊκ και άρχισε να ξεκολλάει το περιτύλιγμα, γλείφοντας το γλάσο που είχε κολλήσει στο δάχτυλό του.

«Ναι. Αν θες με πιστεύεις, εξεπλάγην».

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται η μπάντα;» ρώτησε.

Έστρεψα το βλέμμα μου πίσω, σε μια μικρή σκηνή στη γωνία, όπου τρεις τύποι έπαιζαν ανεξάρτητη ποπ.

«Δεν είναι κακοί».

«Δεν είναι σαν τους Υπνοβάτες», πετάχτηκε η Κέισι.

«Έτσι λένε την μπάντα σας τώρα;» είπε ο Νταν διασκεδάζοντάς το.

«Ναι, αλλά η μπάντα σου δεν ήταν διαθέσιμη απόψε», της υπενθύμισε ο Ίαν. «Είχες να κανονίσεις ένα πάρτι-έκπληξη».

«Σωστό». Πήρε ένα ακόμα κάπκεϊκ και το έκοψε στη μέση μ' ένα πιρούνι. «Έχω πολλά ταλέντα». Αφηρημένα, μου έδωσε το μισό. «Ξεπέρασα τον εαυτό μου απόψε, έτσι;»

«Πράγματι», συμφώνησα. «Του χρόνου, όμως, όταν λέω όχι πάρτι-έκπληξη, εννοώ όχι πάρτι-έκπληξη».

«Καλά, λέγε εσύ», είπε ο Ίαν.

«Αν δε σου κάνουμε εμείς πάρτι, ποιος θα σου κάνει;» ρώτησε η Κέισι, προτού στρέψει ξανά την προσοχή της στον Νταν.

Το ήξερα ότι δεν το έκανε επίτηδες, ωστόσο τα λόγια της έτσουξαν. Σκέφτηκα τους γονείς μου. Είχα τόσο θολές αναμνήσεις, γιατί ήμουν πολύ μικρή όταν πέθαναν, αλλά η καλύτερη φίλη της μαμάς μου –η κηδεμόνας μου, την οποία αποκαλώ θεία Τζο– μου είχε δώσει ένα ολόκληρο κουτί με φωτογραφίες από τα παιδικά μου χρόνια μαζί τους. Απ’ ό,τι φαίνεται, κάθε χρόνο στα γενέθλιά μου η μαμά μου έφτιαχνε ένα οικτρά στραβοχυμένο κέικ από ετοιματζιδικο μείγμα και με άφηνε να το διακοσμήσω με γλάσο σοκολάτα και βανίλια και να κάνω σχέδια. Αυτά τα μαρμπρέ κέικ έβγαιναν όλα άθλια, βάσει των φωτογραφιών, αλλά εξακολουθούσαν να είναι το αγαπημένο μου γλυκό. Ήταν παράξενο πώς μου έλειπαν ξάφνου κάποια πράγματα, παρόλο που δεν τα θυμόμουν καλά καλά.

«Είσαι πραγματικά κούκλα», είπε χαμηλόφωνα ο Ίαν επαναφέροντάς με στο παρόν.

«Ευχαριστώ. Μάλλον είναι που έγινα ένα χρόνο μεγαλύτερη».

«Όχι, πάντα είσαι κούκλα». Κοκκίνησε, ξάφνου συνεπαρμένος από τα υπολείμματα του κάπκεϊκ του. Φορούσε πράσινη πόλο μπλούζα με το λογότυπο του *Bean* καφέ στο στήθος. Δε θα τον έλεγες σέξι ακριβώς. Το ήξερα ότι δε θα με πίστευε αν του έλεγα ότι κι αυτός ήταν στις ομορφιές του. Θα ήταν απλώς μια προσπάθεια να νιώσω άνετα με το κομπλιμέντο του. Μια προσπάθεια να κάνω και τους δυο μας να νιώσουμε άνετα μ’ αυτό.

Είχε αρχίσει να κάνει ζέστη εκεί μέσα, είχε πολλή φασαρία και πολύ κόσμος. Ποτέ μου δεν τα πήγαινα καλά με τους μικρούς χώρους και τις μεγάλες μαζώξεις. Ήθελα να βρισκομαι στις βουνοπλαγιές, να κάνω σκι, να νιώθω τον ανα-

ζωογονητικό αέρα να παγώνει το πρόσωπό μου. Εκεί ήθελα να είμαι, πάντα.

«Χρειάζομαι αέρα», ανακοίνωσα στην παρέα.

«Εννοείς κρυοπάγημα;» Η Κέισι με κοίταξε με δυσπιστία. «Καλή διασκέδαση».

«Ντύσου καλά, χρυσό μου!» φώναξε ο Νταν με γιαγιάδιστική φωνή.

Σάρωσα με το βλέμμα μου τη στοίβα με τα πανωφόρια στον καναπέ ψάχνοντας το δικό μου. Το μόνο που είδα ήταν ο σκούφος και το κασκόλ μου να ξεπροβάλλουν κάτω από το μπουφάν κάποιου άλλου.

«Θέλεις παρέα;» ρώτησε ο Ίαν.

«Σ' ευχαριστώ, πάω απλώς να πάρω μερικές βαθιές ανάσες. Δε λέει να πάθεις κι εσύ κρυοπάγημα».

«ΟΚ». Σηκώθηκε. «Ούτως ή άλλως πρέπει να επιστρέψω στη δουλειά».

«Τα κάπκεϊκ ήταν φανταστικά».

«Δεν τα έφτιαξα εγώ». Διέκρινα στη φωνή του μια παράξενη χροιά απογοήτευσης και έμεινα με την αίσθηση ότι είχα κάνει κάτι λάθος.

Μ' έναν αναστεναγμό, τον είδα να απομακρύνεται. *Γιατί δεν έλεγες απλώς ναι, Σκάι; Τόσο τραγικό θα ήταν να έρθει να σου κάνει παρέα; Όχι, αλλά λαχταρούσα τη μοναξιά, να μείνω δυο λεπτά μόνη. Θα καταλάβαινε. Πάντα καταλάβαινε.*

Άρπαξα το σκούφο και το κασκόλ μου από τον καναπέ, τα φόρεσα και βγήκα αθόρυβα από την μπροστινή πόρτα. Ο παγωμένος αέρας με τύλιξε ολόκληρη. Ένιωσα όμορφα, αναζωογονημένη. Εδώ έξω ήταν ήσυχα, γαλήνια. Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά ανάσα, απολαμβάνοντας

αυτή τη στιγμή μοναξιάς. Όταν τα ξανάνοιξα, η πανσέληνος με κοιτούσε κατάματα, φωτίζοντας τα βουνά.

«Γεια».

Γύρισα απότομα, νιώθοντας αμηχανία που πιάστηκα πάνω στην ονειροπόληση. Κάποιος στεκόταν στον τοίχο του κτιρίου πίσω μου. Μπόρεσα να διακρίνω το περίγραμμα της ψηλής, μυώδους σιλουέτας ενός άντρα, αλλά το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό από τη σκιά που έριχνε το υπόστεγο.

«Ω», έκανα με κομμένη την ανάσα. «Με συγχωρείς. Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω. Μπορώ να...» Στράφηκα προς την πόρτα.

«Όχι, μείνε», είπε. «Παραήταν ήσυχα». Έκανε ένα βήμα στο φως. «Δεν είμαι συνηθισμένος στα βουνά. Είναι σαν να δημιουργούν ηχείο ή κάτι τέτοιο».

Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν και κάτι στον τρόπο με τον οποίο με κοίταξε με ακινητοποίησε. Το σκοτεινό του βλέμμα με μαγνήτισε και το δικό μου τρεμόπαιξε παράξενα. Είχα μια πολύ παράξενη αίσθηση déjà vu.

Ήταν σκοτεινά εκεί όπου στεκόμασταν στο δρόμο, αλλά όσο φως υπήρχε από το φεγγάρι έπεφτε πάνω στο πρόσωπό του, τονίζοντας τα ζυγωματικά του και φωτίζοντας τη λεία σταρένια επιδερμίδα του. Τα κοντά μαλλιά του ήταν τόσο μαύρα, που ήταν δύσκολο να καταλάβεις πού τελείωνε αυτός και πού άρχιζε η νύχτα.

«Είσαι η Σκάι, σωστά;»

«Ναι», κατένευσα και απομάκρυνα το βλέμμα μου, κοιτάζοντας πέρα στα βουνά. Δεν ήθελα να με δει να γουρλώνω τα μάτια μου. Τον ήξερα; Δε μου φαινόταν γνωστός, ωστόσο έδειχνε να με αναγνωρίζει. Ίσως είχε ακούσει κά-

ποιον μέσα να λέει το όνομά μου. «Κρύβομαι από το ίδιο μου το πάρτι. Είμαι τραγική».

Μ' έκοψε με το βλέμμα του.

«Δε μου δίνεις την εντύπωση κάποιου που αποφεύγει τη διασκέδαση. Άρα μάλλον υπάρχει κάτι άλλο. Κρύβεσαι από κάτι –ή κάποιον– συγκεκριμένο;»

«Όχι», είπα. «Από τίποτα».

«Από τίποτα;» Ο τόνος του ήταν παιχνιδιάρικος, σαν να ξέραμε ο ένας τον άλλο μια ζωή και μοιραζόμασταν τα μυστικά μας.

«Η από τα πάντα», παραδέχτηκα.

Γέλασε και ο χαμηλός ήχος του γέλιου του αντήχησε στον άδειο δρόμο. Ένωσα το στομάχι μου να γίνεται κόμπος.

Ηρέμησε, Σκάι. Ποτέ δεν αντιδρούσα έτσι με αγόρια που είχα μόλις γνωρίσει.

«Λοιπόν, το συνηθίζεις να την κάνεις από το ίδιο σου το πάρτι;» ρώτησε.

«Μόνο όταν το οργανώνουν ενάντια στη θέλησή μου. Εσύ... το συνηθίζεις να παραμονεύεις έξω από τα πάρτι άλλων ανθρώπων;» αντιγύρισα.

«Φυσικά». Χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας ένα αξιολάτρευτο λακκάκι. «Ποτέ δεν ξέρεις ποιον θα γνωρίσεις».

Σταθήκαμε στον ήσυχο δρόμο για λίγο, απλώς παρατηρώντας την αναπνοή μας να ταξιδεύει σε σύννεφα ατμού μέσα στη νύχτα. Ήθελα να συνεχίσω να του μιλάω, αλλά το μυαλό μου είχε κολλήσει.

Εντάξει, Σκάι, πραγματικά δεν πρέπει να ξαναφήσεις την Κέισι να σου αδειάζει το φλασκί της στο ποτό σου.

«Καλύτερα να πάω μέσα», είπα τελικά. «Θα αναρωτιούνται πού εξαφανίστηκα».

«Τι ευχήθηκες;»

Γύρισα και τον ξανακοίταξα.

«Ορίστε;»

«Η ευχή των γενεθλίων σου», είπε. «Ξέρεις. Όταν έκλεισες τα μάτια. Φύσηξες τα κεράκια. Τι ευχήθηκες;»

Για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, ένιωσα μια ζεστασιά να διατρέχει τη σπονδυλική μου στήλη και να κατακλύζει τα μάγουλά μου. Γιατί μια τόσο αθώα ερώτηση φαινόταν τόσο προσωπική;

«Μάλλον ξέχασα να κάνω ευχή», είπα, συνειδητοποιώντας με το που έβγαιναν οι λέξεις από το στόμα μου ότι ήταν αλήθεια.

«Δεν είναι πολύ αργά», είπε. «Έχεις ακόμη μισή ώρα να αλλάξεις τη ζωή σου».

Τον κοίταξα, μπερδεμένη. Πολύ παράξενο να λες κάτι τέτοιο σ' έναν άνθρωπο που μόλις έχεις γνωρίσει.

«Ίσως να μη θέλω να αλλάξω τη ζωή μου».

«Δε θα άλλαζες τίποτα απολύτως;»

Το μυαλό μου πήγε αστραπιαία στους γονείς μου, φυσικά, αλλά το να ευχηθώ να υπήρχε ένας τρόπος να νιώσω πιο κοντά τους ήταν αδύνατο.

«Όχι», είπα. «Δε νομίζω».

«Τότε, ελπίζω να σου πάνε όλα καλά».

Στράφηκα προς την πόρτα, νιώθοντας ότι με κάποιον τρόπο είχα χάσει την ουσία της κουβέντας.

«Τα λέμε, Σκάι», είπε καθώς έμπαινα μέσα. «Χρόνια πολλά».

2

Μόνη, στις τουαλέτες με τον φωσφοριζέ φωτισμό, κοιτάξα το είδωλό μου στον καθρέφτη. Τα μάτια μου ασημίζαν στο φως – πραγματικά, ήταν ασημί, όχι αυτό το ασημί-γκρίζο που είχαν συνήθως. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, αλλά δεν άλλαξε τίποτα. Έλαμψαν πιο έντονα, πιο ζωηρά. Μου θύμιζαν μια ταινία που είχαμε δει στο μάθημα χημείας. Όταν ο επιστήμονας έσπασε ένα θερμοόμετρο πάνω στο δίσκο καλλιέργειας, ο υδράργυρος ξεγλίστηρε από τις ρωγμές στο γυαλί, γρήγορος και ελαφρύς, όχι τόσο παχύρρευστος και κολλώδης όσο περίμενα ότι θα ήταν.

Δεν μπορούσα να ηρεμήσω το καρδιοχτύπι μου. Τι είχε προκαλέσει αυτή την αντίδραση στα μάτια μου; Αυτό το πράγμα είχε αρχίσει προτού βγω έξω; Ή είχε να κάνει με την απρόσμενη έλξη που ένιωσα για τον τύπο που στεκόταν στον τοίχο; Μόλις συνειδητοποιούσα ότι δεν ήξερα καν το όνομά του.

Όταν άκουσα την πόρτα της τουαλέτας να ανοίγει και μετά να ακούγονται γέλια, χώθηκα στο πλησιέστερο κουβούκλιο και ακούμπησα την πλάτη μου στη δροσερή μεταλλική πόρτα. Προσπάθησα να ηρεμήσω τους ακανόνιστους χτύπους της καρδιάς μου και τις ανεξέλεγκτες σκέψεις μου, για να μπορέσω να επικεντρωθώ στο πρόβλημα.

Δεν μπορούσα να αντικρίσω τους φίλους μου, προτού τα μάτια μου ξαναγίνουν φυσιολογικά γκριζα. Τι είχα κάνει για να σταματήσει την *τελευταία* φορά που είχε συμβεί αυτό το πράγμα;

Συμμετείχα σ' έναν αγώνα σκι πριν από δύο εβδομάδες περίπου. Για κάμποση ώρα ήμασταν σε απόσταση αναπνοής – αυτό το κορίτσι από την Ακαδημία Χόλι Κρος κι εγώ. Έσχιζα τον άνεμο, εξερευνούσα τις στροφές, αποκοβόμουν από τους θορύβους, από τον ήχο, από τα πάντα, εκτός από την αίσθηση του χιονιού κάτω από τα πόδια μου. Όταν, στο τέλος, με συνεχάρη για τη νίκη μου, έβγαλα τη μάσκα του σκι.

«Ουάου», έκανε. «Φοράς φακούς επαφής;» Και λίγα λεπτά αργότερα, σε μια τουαλέτα σαν κι αυτή εδώ, το είδα για πρώτη φορά. Τα μάτια μου με κοιτούσαν έντρομα μέσα στον καθρέφτη σαν υγρά ασημένια νομίσματα.

Ξεκόλλησα από την πόρτα του κουβούκλιου και περιμένα μέχρι να φύγουν τα δυο κορίτσια που με είχαν διακόψει, ακούγοντας την πόρτα να τρίζει καθώς άνοιγε και μετά να κλείνει. Σιωπή και πάλι. Ξεπρόβαλα και ανασήκωσα το κεφάλι μου για να ξανακοιτάξω το είδωλό μου στον καθρέφτη, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου γι' αυτό που επρόκειτο να αντικρίσω.

Όμως τα μάτια μου είχαν επιστρέψει στο γνωστό τους γκριζό του νικελίου. Κάτι που συνήθιζε να λέει ο μπαμπάς μου τρύπωσε στις σκέψεις μου. *Ασημένια καμπανάκια. Όταν χτυπήσουν, θα ξέρουμε.* Ήρθε από το πουθενά. Είχα να το σκεφτώ από τότε που πέθανε. Παραμέρισα την ανάμνηση, πήρα μια βαθιά ανάσα και ίσιωσα το κορμί μου, παρατηρώντας με στον καθρέφτη. Η επιδερμίδα μου ήταν πιο

χλωμή απ' ό,τι συνήθως. Το τζιν και το γαλάζιο πουλόβερ μου, που πριν μου φαίνονταν ό,τι έπρεπε για μια ζεστή βραδιά με φίλους, τώρα τα ένιωθα άχαρα και άκομψα. Έβγαλα το πουλόβερ. Το στενό *τισέρτ* από κάτω ήταν οριακά καλύτερο. Τα μαύρα μου μαλλιά είχαν κολλήσει στο σβέρκο μου από το χορό και τα έπιασα ψηλά σε αλογοουρά.

Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Αναρωτιόμουν αν θα με έπρηζαν όλοι που ήθελα να γυρίσω σπίτι τόσο νωρίς. Η Κέισι θα απογοητευόταν. Κοκορευόταν όλη την εβδομάδα ότι είχε καταφέρει να πείσει τη θεία Τζο να υποχωρήσει γι' αυτό μόνο το βράδυ και να με αφήσει να γυρίσω πιο αργά. Λυπόμουν που θα το χαράμιζα έτσι, αλλά ξαφνικά είχα χάσει κάθε διάθεση για πάρτι.

Η πόρτα της τουαλέτας έτριξε πάλι καθώς την άνοιγα κι έβγαίνα στο διάδρομο, υπενθυμίζοντάς μου να πω στον Ίαν να φτιάξει το μεντεσέ.

Το φως στο διάδρομο ήταν χαμηλό και τα μάτια μου χρειάστηκαν λίγη ώρα για να προσαρμοστούν.

Αλλά τότε τους είδα.

Δύο τύποι στέκονταν με την πλάτη τους στραμμένη προς εμένα. Μόλις που διέκρινα ότι ο ένας ήταν ξανθός, ενώ τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του άλλου μπλέκονταν με το σκούρο φόντο. Μιλούσαν χαμηλόφωνα. Κάθε τόσο η ένταση της φωνής τους δυνάμωνε και μετά ξαναχαμήλωνε, σαν να είχαν έντονη κουβέντα αλλά να φοβούνταν μήπως τους ακούσουν. Δεν μπορούσα να δω τα πρόσωπά τους από εκεί όπου στεκόμουν, αλλά σίγουρα δεν τους αναγνώριζα.

Μπόρεσα να πιάσω μόνο τμήμα της κουβέντας: «Όχι... ακόμη!» Ο ξανθός στεκόταν στητός, με τα χέρια άκαμπτα

στα πλευρά του και τις παλάμες του σφιγμένες σε γροθιές.
«Δεν πρέπει να επέμβεις».

«Νομίζεις πως με νοιάζει;» ψιθύρισε δυνατά ο μελαχρινός. «Οι κανόνες σου δε σημαίνουν τίποτα για μένα, Ντέβιν».

Μέσα σε μια θολούρα, έσπρωξε τον ξανθό, ρίχνοντάς τον πάνω σε μια στοίβα από ξύλινες καρέκλες, που έπεσαν με πάταγο στο πάτωμα. Τουλάχιστον νομίζω ότι τον έσπρωξε – κινούνταν πολύ γρήγορα ώστε να μπορέσω να καταλάβω τι είχε συμβεί. Όλοι γύρισαν να κοιτάξουν. Κάποιος σταμάτησε τη μουσική. Ο Ντέβιν έδειχνε αποσβολωμένος καθώς βρισκόταν φαρδύς-πλατύς στο πάτωμα μέσα σ' ένα σωρό από καρέκλες.

«Το βλέπω αυτό, Άσερ».

Ο Ντέβιν σηκώθηκε στα πόδια του. Ο Άσερ του ξαναρίχτηκε και οι δυο τους πιάστηκαν στα χέρια, με τα κεφάλια τους κολλημένα μεταξύ τους. Μερικοί από τον κόσμο που μαζεύτηκε φώναζαν. Προσπάθησα να καταπνίξω τον πανικό που είχε αρχίσει να μου φράζει το λαιμό.

«Κι εσύ το ίδιο θα έκανες». Η φωνή του Άσερ ήταν σαν γρύλισμα, βαθύ και απειλητικό.

«Το ξέρεις ότι δεν είναι έτσι».

Καθώς ο κόσμος στένευε τον κλοιό, βρέθηκα ακριβώς μπροστά, μέσα στον κύκλο. Κάποιοι με έσπρωχναν, προσπαθώντας να έχουν καλύτερη θέα. Είχα παγιδευτεί.

«Λοιπόν, ποιανού λάθος είναι;»

Ο Ντέβιν συστρεφόταν μέσα στη λαβή του Άσερ και ο Άσερ εκσφενδονίστηκε προς τα πίσω – προς το μέρος μου. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Με είχαν στριμώξει. Κλείνοντας τα μάτια, άπλωσα τα χέρια μου για να πιάσω τον

Άσερ, καθώς ερχόταν καταπάνω μου, ρίχνοντας και τους δυο μας στο παρκέ. Ένωσα τον πόνο να με διαπερνά σαν ηλεκτρικό ρεύμα, καθώς από την πρόσκρουση μου κόπηκε η ανάσα.

«Σκάι!» Η φωνή της Κέισι υπερίσχυσε του βουητού μέσα στα αυτιά μου.

Δεν μπορούσα να τη φωνάξω. Δεν μπορούσα καν να κουνηθώ. Ο Άσερ ζύγιζε έναν τόνο και ήμουν ακινητοποιημένη από κάτω του. Γύρισε από την άλλη και ακούμπησε τα χέρια του στο πάτωμα δίπλα από το κεφάλι μου για να στηριχτεί. Το πρόσωπό του ήταν ακριβώς πάνω από το δικό μου. Γούρλωσε τα μάτια του.

Ήταν ο τύπος που είχα γνωρίσει στο δρόμο πριν από μερικά λεπτά. Αυτός που με ρώτησε τι ευχή είχα κάνει για τα γενέθλιά μου. Το βλέμμα του, ακόμα και μέσα σ' όλο αυτό το χάος, ήταν βαθύ και σε ζάλιζε. Κοιτάζοντάς τον μέσα στα μάτια ήταν σαν να προσπαθώ να ακολουθήσω με το βλέμμα μου ένα κέρμα που πέφτει σ' ένα πηγάδι.

Βρήκα την ανάσα μου και σιγά σιγά άρχισα να αισθάνομαι τα άκρα μου.

«Φύγε από πάνω μου!» Έσπρωξα όσο πιο δυνατά μπορούσα, αιφνιδιάζοντας τον Άσερ. Σωριάστηκε στο πλάι κι εγώ σηκώθηκα όπως όπως. «Ηλίθιε».

Πρόσεξα τον άλλο τύπο, τον Ντέβιν, να με κοιτάζει κι αυτός, έκπληκτος.

Τότε ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος σαν έκρηξη που μ' έκανε να πεταχτώ και έπειτα άρχισε κάτι να συρίζει. Προσπάθησα να ανοίξω δρόμο μέσα από τον συγκεντρωμένο κόσμο προς τα εκεί απ' όπου είχα ακούσει τη φωνή της Κέισι. Ξάφνου το έδαφος άρχισε να βουίζει. Έχασα την

ισορροπία μου και έπεσα στα γόνατα. Οι φωνές δυνάμωσαν, γύρω μου ακούγονταν πανικόβλητες κραυγές και κάτι μικρά χέρια με άρπαξαν από τα μπράτσα.

«Σκάι!»

Γύρισα. Βλέποντας την Κέισι, έσφιξα το μπράτσο της με ανακούφιση.

«Τι συμβαίνει;»

Η Κέισι κούνησε το κεφάλι της, με μάτια γουρλωμένα.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

«Σεισμός!» φώναξε κάποιος.

Ξαφνικά ξέσπασε χάος, λες και πατήθηκε κάποιος διακόπτης. Άκουσα να σπάνε γυαλιά, κούπες και πιάτα να πέφτουν από τα ράφια.

Η Κέισι έσφιξε το χέρι της γύρω από το μπράτσο μου.

«Πάμε να φύγουμε από εδώ!» Με τράβηξε προς την πόρτα. «Τρέχα!»

Το έδαφος σειόταν κάτω από τα πόδια μας. Καθώς στράφηκα προς την πόρτα, πρόσεξα τον Νταν και τον Ίαν να τρέχουν δίπλα μας. Ο Νταν έπιασε το ελεύθερο χέρι της Κέισι. Καθώς ο Ίαν άρπαζε το άλλο μου χέρι, μου έριξε ένα παράξενο βλέμμα.

Στη συνέχεια, αυτός και ο Νταν άρχισαν να μας σπρώχνουν έξω από την πόρτα.

«Μπείτε στα αυτοκίνητά σας!» ούρλιαζε ο Νταν. «Θα σας τηλεφωνήσω αύριο. Ο Ίαν κι εγώ πρέπει να βοηθήσουμε».

Οι δυο τους έτρεξαν πίσω να δουν τι μπορούσαν να κάνουν μέχρι να φτάσει η αστυνομία. Έξω στο δρόμο, ο κόσμος έτρεχε προς όλες τις κατευθύνσεις. Ένιωθα τις δονήσεις να καταλαγιάζουν, καθώς η Κέισι κι εγώ τρέχαμε μέ-

σα στον παγωμένο αέρα μέχρι εκεί όπου είχαμε παρκάρει τα αυτοκίνητά μας στην άλλη άκρη του δρόμου. Σταματήσαμε στο παλιό πράσινο στέισον βάγκον της. Δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Ήταν λες και είχαν κλειδώσει τα πνευμόνια μου.

«Όπως και να 'χει, πάντως, όλοι θα μιλάνε για τα γενέθλιά σου τη Δευτέρα», μουρμούριζε η Κέισι καθώς έψαχνε τα κλειδιά της.

Προσπαθούσα να μείνω όρθια αλλά τα γόνατά μου έτρεμαν πάρα πολύ. Δίπλωσαν από κάτω μου και σωριάστηκα στο έδαφος. Προσπαθούσα να πάρω ανάσα ξανά και ξανά.

«Σκάι;» Η Κέισι έσκυψε δίπλα μου, με το χιόνι να εισχωρεί μέσα στο καλσόν της. «Είσαι καλά;»

Έδιωξε τα μαλλιά από το πρόσωπό μου καθώς έγερνα το κεφάλι μου στην πόρτα του συνοδηγού κι έκλεινα τα μάτια μου, κάνοντας υπερπροσπάθεια για να συνεχίσω να αναπνέω.

«Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει», είπα, νιώθοντας το στέρνο μου να σφίγγεται. Ο δρόμος στριφογύριζε, παρόλο που το βουητό είχε σταματήσει. «Νιώθω περιέργα. Μάλλον παραήπια».

«Δεν μπορείς να οδηγήσεις έτσι. Εσύ τρέμεις». Πήρε τα γαντοφορεμένα χέρια μου μέσα στα δικά της και τα έσφιξε.

«Απλώς...» Δεν ήξερα πώς να εξηγήσω αυτό που μου συνέβαινε. Δεν καταλάβαινα τι γινόταν. Δεν ήταν πανικός. Δεν ήταν καν φόβος. Ήταν κάτι σαν πλήρης και απόλυτη εξάντληση. Σαν να είχα ωθήσει τον εαυτό μου στα όρια και τώρα κατέρρεα.

«Έλα, μπες μέσα». Με βοήθησε να σηκωθώ και να μπω στη θέση του συνοδηγού. Σκύβοντας από πάνω μου, μου

έβαλε τη ζώνη. «Θα σε πάω εγώ σπίτι. Θα πάρουμε το αυτοκίνητό σου το πρωί».

Την ώρα που έμπαινε στο αυτοκίνητο και έβαζε μπρος τη μηχανή, στο ραδιόφωνο έπαιζε το τραγούδι που ακουγόταν συνέχεια όλο το χειμώνα. Η Κέισι άρχισε να σιγοτραγουδάει μηχανικά. Έστριψε το τιμόνι και το αυτοκίνητο ξεκόλλησε από το πεζοδρόμιο και άρχισε να κατηφορίζει το δρόμο.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να σταθεροποιήσω τα χέρια μου. Καθώς η μουσική και η φωνή της Κέισι με κατέκλυζαν, το βλέμμα μου έτυχε να πέσει στον πλαϊνό καθρέφτη. Στο δρόμο, μια μοναχική φιγούρα στεκόταν μέσα στο σκοτάδι και γινόταν όλο και μικρότερη καθώς το αυτοκίνητο απομακρυνόταν.

Τη νύχτα που η Σκάι κλείνει τα δεκαεπτά της χρόνια, συναντά δύο αιγιματικούς ξένους. Εντελώς αντίθετοι μεταξύ τους, σαν τη φωτιά και τον πάγο, ο Άσερ είναι μελαχρινός και άγριος, ενώ ο Ντέβιν είναι ανοιχτόχρωμος και ήρεμος. Η ξαφνική εμφάνισή τους θα φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή της Σκάι. Δεν έχει ιδέα τι θέλουν ή γιατί παρακολουθούν την κάθε της κίνηση· το μόνο που ξέρει είναι ότι η παρουσία τους συμπίπτει μ' ένα σωρό ανεξήγητα γεγονότα. Σύντομα η Σκάι θα αρχίσει να αμφισβητεί την ταυτότητά τους αλλά και την αλήθεια για το δικό της παρελθόν. Θα αναγκαστεί να συμβιβαστεί με το απίστευτο μυστικό που απειλεί να καταστρέψει τον κόσμο της. Διχασμένη ανάμεσα στον Άσερ και τον Ντέβιν, θα πρέπει να επιλέξει. Και η τελική επιλογή της θα έχει συνέπειες και για τους τρεις τους.

Το πρώτο βιβλίο μιας σαγηνευτικής τριλογίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-549-6

9 789604 965496

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10736

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ